

Vallomás tanítóimról

Zsirka Lajos blogjából, 2007. 09. 26.

Hétköznapi ember ritkán ír maradandó emlékiratot, még ritkábban farag emléktáblát. Pedig a legtöbb embernek van olyan késztetése, hogy hosszú időn át megmaradó emléket állítson azoknak, akiket különösen becsült életében.

Én a tanítóimmal vagyok így. Ez a szó számomra több, mint tanár, nevelő. Több mint a kettő együtt. Ők a tudás mellett az életre tanítottak meg.

Bár tudom, e lapok sem örök életűek, hálám igen kicsi jeleként hadd soroljam fel őket itt mintegy kimondva a szót: KÖSZÖNÖM. Ezt most már csak a legdrágábbnak tudom elmondani, mert közelemben egyedül Ő él, hála Istennek, ÉDESANYÁM.

ÉDESANYÁM tanított még iskolát megelőzően olyan szépségekre, igaz életelvekre, amelyek meghatározták évtizedeimet.

KOCSIS FERENC tanítóm volt, aki egyszerre volt halkszavú, szigorú, és magyarságra tanító lebilincselőn mesélő "nagyapa".

BATÁR ZOLTÁNNÉ tanár volt, aki csoda szintjére emelve tanította az irodalmat és magyar nyelvet, elültetve bennem a vágyat, hogy mindennapi életem kitéphetetlen része legyen az írott szó.

.....
MÁRTON LÁSZLÓ műszaki tanár volt, aki kitárta mind szakmai, mind emberi oldalról a technika sajátosan szigorú világát.
.....